

Norsk Lovtidende.

Utgitt efter offentlig foranstaltning

ifølge lov av 1 april 1876.

Nr. 48.

Utgitt 3 desember.

1923

Lov

30 novbr.

om brennevin til medisinsk bruk.

Vi Haakon, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 20 november 1923 sålydende:

§ 1. Ved brennevin forstås i denne lov tilvirket alkohol, ublandet eller i blanding. Vin av større alkoholstyrke enn 21 volumprosent anses som brennevin.

Som brennevin regnes ikke væsker, som ved denaturering eller av andre grunner er uhensiktsmessig som berusningsmiddel og heller ikke væsker, hvortil der bare er tilsatt den mengde alkohol, som er nødvendig for tilberedning, oppløsning eller holdbarhet. Kongen, eller den han bemyndiger, bestemmer, om væsker efter foranstående skal anses som brennevin.

Andre oppløsninger og blandinger kan undtas efter nærmere bestemmelse av Kongen eller den han bemyndiger.

§ 2. Ved resept fra læge må ikke forordnes for samme patient større mengde enn $\frac{1}{2}$ fl. (ca. 325 gr.) brennevin. Forordnes brennevin av større alkoholstyrke enn 50 volumprosent (spiritus), må mengden ikke overstige 200 gram.

Mellem utstedelse av resepter for samme patient må gå et tidsrum av minst 3 dager.

Når særlige grunner foreligger, kan en læge fravike fristbestemmelsen eller forordne mer enn de i første ledd nevnte mengder.

Lægen skal, før han utsteder resepten, på forsvarlig måte ha forvisset sig om, at der foreligger en sykkelig eller lidende tilstand.

Foranstående bestemmelser finner tilsvarende anvendelse på læge, som har adgang til mot betaling å levere lægemidler.

80 novbr. Bestemmelsene skal følges, også om en patient henvender sig til flere læger.

Kongen avgjør efter forslag fra et sakkyndig råd, hvad der blir å forstå ved særlige grunner i denne paragrafs tredje ledd.

Dette råd skal bestå av 3 læger, som opnevnes av Kongen for 2 år ad gangen. To av disse opnevnes blandt fire av det medisinske fakultet innstillede læger. Rådets medlemmer tilkommer sådan godtgjørelse av statskassen, som bestemmes av Kongen.

§ 3. Enhver resept på brennevin skal være utferdiget på blankett efter nærmere bestemmelse av Kongen eller den han bemyndiger og være forsynt med patientens navn, alder, stilling og bopel.

Blanketten skal bestå av to deler, hvorav den ene brukes som resept. På den annen (talongen) skal anføres den foreskrevne mengde brennevin.

Talongen skal dessuten påføres lægens forklaring om de særlige grunner når § 2, tredje ledd, er kommet til anvendelse.

Lægen skal sende de utfylte talonger direkte til medisinalstyrelsen, med mellemrum som departementet bestemmer.

Blankettene anskaffes for statskassens regning. Kongen eller den han bemyndiger gir nærmere bestemmelser til utfylling av foranstående og fastsetter de innberetninger, som medisindispenserende læger skal gi.

§ 4. Apoteker eller nogen av det ved apotek ansatte personale må ikke:

- 1) ekspedere brennevin efter resept, som er mer enn 3 måneder gammel;
- 2) utlevere større mengder brennevin enn på resepten forordnet;
- 3) ekspedere sådan resept, som ikke er utferdiget på foreskreven måte, medmindre ekspedisjonen finner hjemmel i almindelige regler, som er gitt av Kongen for nødtilfelle;
- 4) ekspedere sådan resept, når avhenteren er beruset eller når reseptens utseende eller andre omstendigheter gir skjellig grunn til å tro, at den er falsk. I siste tilfelle skal resepten holdes tilbake og lægen underrettes.

§ 5. Der kan bare ekspederes én gang efter samme resept. Departementet kan dog i særlige tilfelle tillate avvikelser derfra.

Den som ekspederer resepter på brennevin, skal holde disse tilbake på apoteket.

De sendes ordnet for hver læge til medisinalstyrelsen med mellemrum som departementet bestemmer.

Nærmere bestemmelse om kontrollen gis av Kongen.

§ 6. Ingen må:

- 1) anmode læge om resept på brennevin under falske opplysninger (f. eks. om navn, bosted og sykdom), efterligning av sykdomstegn eller ved andre utilbørlige midler;

- 2) når han i løpet av de siste 4 uker av læge har mottatt en 30 novbr. eller flere resepter på brennevin anmode nogen annen læge om sådan resept uten samtidig å gjøre oppmerksom på de eldre resepter;
- 3) søke å få kjøpt større mengde enn på resepten forordnet;
- 4) overdra til andre sådan resept og uten i nødstilfelle ved sykdom heller ikke den efter resepten anskaffede medisin.

Disse bestemmelser finner tilsvarende anvendelse på anmodning til medisindispenserende læger om brennevin og på anvendelsen av sådan medisin, som er levert av lægen.

§ 7. Hvis der under hensyntagen til arten og omfanget av en læges praksis er skjellig grunn til å anta, at han misbruker retten til å forordne brennevin, kan Kongen innskrenke eller for en bestemt tid opheve denne rett overensstemmende med uttalelse fra det i § 2 nevnte sakkyndige råd.

For en medisindispenserende læge kan Kongen under slike forhold overensstemmende med rådets uttalelse fastsette den største mengde brennevin som han har rett til å kjøpe.

For rådet uttaler sig, skal det ha gitt vedkommende læge anledning til å gjøre rede for sig.

§ 8. Læges resept på brennevin og de i § 3 omhandlede talonger kan fremlegges som bevismiddel under straffesak.

Det samme gjelder tilsvarende innberetninger fra medisindispenserende læger og læger ved medisinalanstalter.

§ 9. Til medisinsk bruk for menneskap på norsk fartøi i utenriks fart eller på Ishavet kan føreren uten resept fra læge få levert ut $\frac{1}{2}$ flaske (ca. 325 gr.) brennevin for hver mann av besetningen. Medisinen opbevares forsvarlig avlåst av føreren.

For lengere fravær kan en større mengde tillates levert ut.

De nærmere bestemmelser, deriblandt om når ny utlevering til samme fartøi kan skje, gis av Kongen eller den han bemyndiger.

§ 10. Til medisinsk bruk for deltagere i ekspedisjon, som forutsettes å ville opholde sig et lengere tidsrum utenfor landets grenser uten adgang til å anskaffe brennevin, kan Kongen eller den han bemyndiger, for det enkelte tilfelle tillate, at der kjøpes en nærmere bestemt mengde, som står i forhold til deltagerens antall og fraværets lengde.

§ 11. Til medisinsk bruk ved medisinalanstalt kan overlægen eller den av ham dertil bemyndigede læge ved anstalten forordne brennevin (spiritus) i den utstrekning anstaltens belegg gjør nødvendig. Beholdningene skal holdes forsvarlig avlåst.

Resepten eller rekvisisjonen skal lyde på anstaltens navn.

Med mellemrum, som departementet bestemmer, skal lægen sende medisinalstyrelsen resepttalongen eller gjenpart av rekvisi-

30 novbr. sjønen, opgave over forbruk og beholdning av sådanne medisiner i vedkommende tidsrum.

Hvis der er skjellig grunn til å anta, at reseptretten misbrukes, kan Kongen overensstemmende med det sakkyndige råds uttalelse fastsette den største mengde brennevin (spiritus), som kan kjøpes for anstalten.

§ 12. Til medisinsk bruk for dyr blir den mengde brennevin (spiritus) som kan forordnes på resept fra dyrlæge, å bestemme av Kongen i overensstemmelse med uttalelse fra et sakkyndig råd.

Det sakkyndige råd skal bestå av 3 dyrlæger, som opnevnes av Kongen for 2 år ad gangen efter innstilling fra de myndigheter som Kongen bestemmer. Det sakkyndige råds medlemmer tilkommer sådan godtgjørelse av statskassen, som bestemmes av Kongen.

Kongen kan i overensstemmelse med forslag fra det sakkyndige råd bestemme, at dyrlæger ved sin forordning skal være henvist til bestemte slags brennevin enten i sin almindelighet eller for bestemte dyresorter.

Mellem utstedelse av resepter for samme dyr må gå et tidsrum av minst 3 dager.

Når særlige grunner foreligger, kan en dyrlæge fravike bestemmelsen om frist eller mengde. Hvad der blir å forstå ved særlige grunner, avgjør Kongen efter forslag fra det sakkyndige råd.

Dyrlægen skal, før han utsteder resepten, på forsvarlig vis ha forvisset sig om, at der foreligger en sykelig eller lidende tilstand.

Er der grunn til å anta, at en lignende tilstand vil optræ i den nærmeste fremtid hos andre dyr innen besetningen, er dyrlægen berettiget til å forordne sådan medisin også til disse dyrs behandling.

Foranstående bestemmelser får tilsvarende anvendelse på dyrlæger som har adgang til mot betaling å levere lægemidler og skal følges også om reseptmottageren henvender sig til flere dyrlæger.

§ 13. Bestemmelsene i foranstående §§ 3—8 og § 11 får tilsvarende anvendelse på brennevin til veterinærmedisinsk bruk, dog således, at resepten fra dyrlæge skal lyde på navn, stilling og bopel for dyrets eier eller den som for tiden har ansvar for det, samt angi dyrets art.

Dyrlægers resept på brennevin må bare ekspederes av apotek innen det fylke, hvor dyrlægen har sitt kontor eller i et dertil grensende fylke.

I særlige tilfelle kan departementet tillate avvikelser fra bestemmelsen i det foregående ledd.

§ 14. Efter skriftlig rekvisisjon fra tannlæge kan der til me-

disinsk bruk for patienter under hans operative virksomhet fra 30 novbr. apotek utleveres for hver måned inntil 4 halve flasker konjakk.

Tannlægen skal med mellemrum som departementet bestemmer, sende medisinalstyrelsen en spesifisert opgave over rekvisisjonene og de mengder, som han har brukt til sine patienter. På denne opgave skal han med sin underskrift bevidne, at det forbrukte er anvendt til patientene.

Kongen eller den han bemyndiger kan påby, at rekvisisjonene skal skrives på autoriserte blanketter, og kan gi nærmere bestemmelser om kontrollen.

Forøvrig kan tannlæge forskrive efter resept inntil 100 gr. spiritus i blandinger til utvortes bruk til munnvann og lignende. Blandingene må være således sammensatt, at de er uhensiktsmessige som berusningsmiddel. Resepten skal lyde på navn, alder, stilling og bopel. Den gjelder bare for en gangs ekspedisjon.

På rekvisisjon som omhandlet i paragrafens første ledd eller på resept på blandinger som inneholder over 21 volumprosent alkohol skal § 4, 2net, 3dje og 4de ledd, § 5 og § 8 gis tilsvarende anvendelse.

Dersom en tannlæge misbruker retten efter denne paragrafs første eller fjerde ledd, kan Kongen i overensstemmelse med innhentet uttalelse fra styret for Statens Tannlægeinstitutt innskrenke eller for en bestemt tid opheve hans rett. Tannlægen skal på forhånd være gitt anledning til å gjøre rede for sig.

§ 15. Enhver som i medfør av bestemmelsene i denne lov får kjennskap til lægers, dyrlægers, tannlægers, apotekeres eller patienters forhold, er forpliktet til å iaktta taushet likeoverfor uvedkommende.

§ 16. Overtredelse av bestemmelsene i denne lov eller av de forskrifter, som er gitt med hjemmel i den, straffes med bøter eller fengsel inntil 6 måneder. Den straffbare handling er dog å anse som forseelse.

§ 17. Denne lov trer i kraft fra den tid Kongen bestemmer.

Ti har Vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Kristiania slott den 30 november 1923.

Haakon.
(L. S.)

A. Berge. N. F. Leganger,
kst.

30 novbr.

Kongelig resolusjon

av 30 november.

I henhold til lov om politivedtekter for rikets kjøpstæder av 17 juni 1869 og lov om adgang til å gi dramatiske og andre offentlige forestillinger m. v. av 22 mai 1875 meddeles stadfestelse på en av Drammen bystyre den 15 desember 1921 og 22 oktober 1923 vedtatt beslutning til politivedtekter for byen, som skal tre istedenfor de ved kongelig resolusjon av 21. mars 1896 stadfestede politivedtekter.

De nye politivedtekter er sålydende:

1ste kapitel.

Almindelige bestemmelser om ordenen på
gater m. v.

§ 1. På offentlige gater er det forbudt å delta i oppløp eller sammenstimling, stille sig i klynge eller stanse, således at ordenen forstyrres eller ferdslen hemmes.

Ved offentlig gate forstås i denne vedtekt foruten de almindelige gater og broer også vei, brygge, elv, plass, park, anlegg og gjennomgang som er almindelig beferdet eller bestemt for almindelig ferdsel.

§ 2. Når mange mennesker samles på offentlig gate, skal de rette sig efter politiets anvisning til opprettholdelse av ordenen. Politiet kan forby kødannelse eller fortsettelse av sådan.

Barn under 15 år kan forbyes å delta i kø.

§ 3. Møtende på fortåg skal vike tilhøire.

Den som har kjørebane tilhøire, plikter ikke å vike ut i gaten. Over broer skal høire fortåg alltid benyttes.

§ 4. Personer der er iført klær eller medfører gjenstander der tilsmusser ved berøring, må ikke benytte fortåg.

Det er forbudt på fortåg på hvilken som helst måte å medføre gjenstander som kan være til hinder for ferdslen, eller utsette de forbigående for skade eller ulempe.

Håndvogn og kjelker med barn eller vanføre kan trekkes på fortåg. Det må skje således at ferdslen derved besværes minst mulig.

§ 5. Uten den kjørendes tillatelse er det forbudt på offentlig gate å stige op på eller henge sig på kjøretøier, eller å fastgjøre håndvogn, kjelker eller lignende til dem.

§ 6. Når ordenen forstyrres eller ferdslen hindres ved det, er det på offentlig gate forbudt å ake, gå på ski og skøiter, skli og sparke eller slå ball.

Spill med kort og lignende er forbudt på offentlig gate.

§ 7. På offentlig gate er det forbudt å delta i slagsmål, skrike, 30 novbr. rope, synge, eller gjøre sig skyldig i nogen annen larmende, voldsom eller fornærmelig opførsel.

Forevisninger, musikk, optog, offentlige møter, foredrag eller prosesjoner på offentlige gater må ikke finne sted uten betimelig forut å være meldt til politiet, som kan forby dem når det finner det påkrevet av hensyn til den offentlige orden.

Omdeling av aviser, flyveblad og lignende kan av samme hensyn forbys av politiet.

§ 8. På og utover offentlig gate er det forbudt:

Å bruke skytevåben (også flobbert), bue, sprettert, pusterør eller lignende.

Å avbrenne krutt, fyrverkeri eller eksploderende stoff av nogen art.

Å kaste sten, sneball, vann, smuss eller annet som kan gjøre skade eller forulempe dem som ferdes på gaten.

Uten tillatelse av brandchefen er det likeledes forbudt å gjøre op ild i det fri.

Mineringsarbeide innen byen anmeldes til politiet, som kan gi forskrifter for arbeidets utførelse. Tilbørlige forsiktighetsregler må alltid iakttas.

Det er forbudt å bære ladd skytevåben.

§ 9. Politiet kan forby badning i det frie på de steder hvor det vil være til gene for publikum.

Det er forbudt å vise sig maskert eller i antrekk der er stridende mot god orden.

§ 10. På offentlig gate er det forbudt å fortære rusdrikk.

§ 11. Uten politiets tillatelse er det forbudt å foreta salg eller drive annen forretning på åpen gate. Til anbringelse av faste innretninger for sådant salg kreves formannskapetets samtykke.

De som har fått tillatelse til å utøve sin virksomhet på offentlig gate, må kun holde sig på de anviste steder, og skal rette sig efter politiets pålegg og gitte regler.

2net kapitel.

Forbud mot hindring av ferdslen.

§ 12. På offentlig gate er det forbudt å plasere noget som kan være til hinder for ferdslen.

I mangel av annen plass kan av og pålessning av varer og annet foregå på gaten. Arbeidet må da skje med minst mulig ulempe for ferdslen og intet bli liggende lenger enn høist nødvendig.

30 novbr.

Formannskapet kan gi tillatelse til å kjøre inn på fortåg til av- og pålessning på bestemte tider i døgnet i særlige tilfelle, hvor det vil være forbundet med betydelig ulempe eller bekostning å foreta sådan fra gate eller gårds plass.

Det er uten politiets tillatelse forbudt å la fraspente kjøretøier, håndvogner og kjelker stå på offentlig gate i lengere tid enn nødvendig for av- og pålessning.

§ 13. Når der i eller ved offentlig gate skal foretas arbeider som kan være til hinder for ferdslen eller gjøre denne usikker, skal skriftlig anmeldelse betimelig forut inngis til politiet, som bestemmer i hvilken utstrekning og på hvilken måte vedkommende strekning blir å avsperre, og hvilke sikkerhetsforanstaltninger forøvrig blir å treffe.

Fra mørket inntreer og inntil det blir lyst om morgenen skal der være anbragt lykt ved avsperringen.

Til gravning eller forandring i offentlig gate og til opbrytning av brolegning må stadsingeniørens samtykke innhentes.

Avvisere og annet avsperringsmaterieil skal tas bort straks vedkommende arbeide er ferdig.

Grafter skal snarest mulig fylles, fyllen stampes og jevnes og veilegemet i det hele settes i samme stand det hadde før gravningen.

§ 14. Enhver gårdeier eller gårdsbestyrer har plikt til å føre nøie tilsyn med at spir, balkonger, murverk og andre bygningsdeler blir holdt i sådan stand, at de ikke truer med nedstyrtning til fare eller ulempe for den offentlige ferdsel. Likeledes har de plikt til å påse at løseveen taksten bringes i orden.

Når nevnte bygningsdeler, plankeverk eller lignende er i sådan stand, at der kan være fare for nedstyrtning, kan politiet pålegge eier eller gårdsbestyrer innen en fastsatt frist å treffe de fornødne sikkerhetsforanstaltninger for å forebygge fare eller ulempe ved ferdslen. Likeledes kan politiet pålegge gårdeier eller gårdsbestyrer å fjerne sne og is fra hustak mot offentlig gate.

§ 15. Stillaser, stiger og lignende som benyttes mot offentlig gate, må være tilstrekkelig sterke og forsvarlig innrettet.

De må kun behandles av øvede og pålitelige folk.

§ 16. Kjeldernedganger eller glugger som springer frem i offentlig gate, skal være forsvarlig innhegnet, eller overdekket i linje med fortågets overflate.

Stoppekraner der er anbragt foran huslinjen i offentlig gate, må ikke rake op over fortågets flate, og være forsynt med kapsel eller lokk.

§ 17. Markiser skal være forsvarlig fastgjort. Deres underkant må være minst 2,20 m. over gaten.

Vinduer i 1ste etasje der lukkes op til fortåg, og hvis under-

kant ikke er høiere over gaten enn 2,10 m., må ikke holdes åpent- 30 novbr.
stående, således at de stikker lenger ut fra husveggen enn 25 cm.

Trær hvis grener generer ferdslen, skal avkvistes.

§ 18. Ingen må på offentlig gate kaste glass, skår, spiker, fruktskall eller annet der kan medføre fare eller ulempe for ferdslen.

§ 19. Når der inntreffer glatt føre, skal eieren av bebygget og ubebygget grunn til offentlig gate la fortåget utenfor strø tilstrekkelig med sand eller slaggfri aske.

§ 20. Politiet kan med samtykke av formannskapet bestemme, at visse slags ferdsel skal følge bestemte gater eller retninger, og likeledes begrense retten til ferdsel over torv eller plasser.

§ 21. Politiet kan forby ferdsel på is, når den ikke anses for fullkommen sikker.

§ 22. Til gjerde mot offentlig gate må piggråd bare anvendes i forbindelse med gjerde av annet materiale, og må da bare anbringes i en høide over marken av minst 1,60 m. og minst 0,15 m. innenfor den side av gjerdet som vender mot offentlig gate.

Det samme gjelder i forhold til nabo, når bestemmelsen av denne kreves etterkommet.

Gjerdet mot offentlig gate må ikke under 2 m.'s høide beslås eller belegges med skarpe pigger, glass, blikk eller lignende.

3dje kapitel

Kjøring m. v.

§ 23. På offentlig gate er det forbudt å betro hest eller forspent kjøretøi til personer der er under 15 år uten politiets skriftlige tillatelse, som når som helst kan tilbakekalles.

Samme forbud gjelder person der er drukken eller av andre grunner må antas ikke å være i stand til å styre en hest overensstemmende med denne vedtekt.

§ 24. Kjøreren må ikke slippe tømmene ut av hånden og heller ikke føre tømmene gående fra fortåget eller i større avstand enn en armlengde fra kjøretøiet.

På offentlig gate er det forbudt å forlate sin hest uten i lovlig ærend. Når hest forlates på offentlig gate, i portrum, gårdsrum eller lignende steder med åpen utkjørsel til gate, skal det sørges for at der blir ført tilstrekkelig tilsyn med hesten, eller at den er forsvarlig bundet med fotbånd (vedtekt). Det er ikke tillatt å benytte tømmene til det.

Det er forbudt å smelle utilbørlig med svepen eller slå efter andre hester.

§ 25.

- 1) Kjøretøienes hjulringer skal være jevne og flate uten fremspringende stifter eller lignende.

- 30 novbr. 2) Det er forbudt å benytte løse slededrag (utdrotsdrag) som sleper på veiibanen.

Slede til befordring av less på sommerføre må ikke benyttes undtagen til gårdsbruk.

- 3) Uten politiets og stadsingeniørens tillatelse er det forbudt å kjøre less av større vekt enn 6 000 kg. — kjøretøiet iberegnet. Over Drammens bro og Landfaldøbroen må der ikke kjøres less av større vekt og akseltrykk enn av politi og stadsingeniør til enhver tid fastsatt. Det er forbudt uten særskilt tillatelse å transportere gjenstander der kan hindre ferdslen fordi de optar halvdelen eller mere av kjørebanelens bredde.
- 4) Lasset må være således fordelt og befestet, at det ikke er utsatt for veltning eller for at noget av det pålessede faller av eller berører hesten eller veiibanen, eller at det forøvrig volder skade eller ulempe for ferdslen.
- 5) Lasset må være lesset således, at det ikke volder unødig sterk larm, eller raker så langt ut fra kjøretøiet at fare eller ulempe derved kan opstå for andre.
- 6) Avlessning av endel av et lass for å komme over et enkelt for kjøring tungt sted må bare skje i nødstilfelle og med så liten ulempe for ferdslen som mulig.
- 7) Det er forbudt å kjøre med fler enn to kjøretøier fastgjort til hverandre, eller å føre mer enn en hest ved siden av eller etter noget kjøretøi.

Det er forbudt å lede eller kjøre fler enn to løse eller fraspente hester ad gangen. De skal være forsynt med bissel eller hodelag og ikke slepe noget etter sig.

- 8) Hester må ikke føres på offentlig gate undtagen av pose.
- 9) Ethvert kjøretøi som utleies til personers befordring må være rent og i god, driftssikker stand. I motsatt fall kan politiet forby dets anvendelse.

§ 26.

- 1) Kjøring må intet sted foregå hurtigere enn i middels trav, i mer befærdede gater, over plasser og broer, omkring gatehjørner og i gatekryss kun i smått trav, — ut og inn ad porter og andre utkjørsler, over torv i torvtiden, samt på steder hvor mange mennesker er forsamlet kun i skritt.

Kjøreredskap uten fjærer må på brolagt gate kun kjøres i skritt.

I solet føre må der ikke kjøres så raskt at forbipasserende på fortåg tilskvettes.

- 2) Kappkjøring av hvilken som helst art er forbudt.
- 3) Kjøring på fortåg eller gangstier er forbudt.
- 4) Kjørende (ridende) skal ferdes på høire side av gaten og således at trafikken på fortåget ikke generes.

- 5) Om gatehjørner skal der svinges i skarp sving tilhøire og i stor 30 novbr. bue tilvenstre.
- 6) Når to kjørende fra forskjellige gater samtidig skal over et gatekryss, skal den passere først, som har den annen på sin venstre side.
- 7) Når en kjørende (ridende) må svinge over til den annen side av gaten, må dette skje forsiktig og med sakte fart. Der må heller ikke bøies av før nødvendig.
- 8) To kjørende må ikke kjøre ved siden av hinannen. Når to kjørende skal forbi en forankjørende, skal han kjøre tilvenstre for denne.
- 9) Kjørende (ridende) skal itide varsle personer som er foran dem i kjørebanen. Når personer eller dyr som befinner sig i kjørebanen ikke kommer tidsnok av veien på grunn av uopmerksomhet eller av andre årsaker, skal den kjørende (ridende) være særlig forsiktig for at ulykke ikke skal inntreffe, og derfor om nødvendig helt stanse.

Kjørende (ridende) skal ved tegn tilkjennegi når og hvorledes de vil foreta forandring i kjøreretning, sakne farten, eller helt stanse.

Kjørende (ridende) plikter alltid å stoppe ved tegn av politi, samt opgi personalia og iøvrig rette sig efter de pålegg som blir gitt.

- 10) Det er forbudt å kjøre imot eller inn i troppeavdelinger, liktog og prosesjoner. Enhver skal søke av veien for disse, og hvor passasjen er trang holde stille til toget er passert.

For brand-, politi- og ambulansevogner skal all annen trafikk vike. Disse er uavhengige av den fastsatte kjørehastighet.

- 11) På vinterføre eller ved bruk av hjulredskap som gjør liten støi, skal hestene eller kjøretøiene være forsynt med lydende bjeller.
- 12) Kjøretøier må kun bli stående på steder hvor de ikke stanser ferdslen, og alltid så langt til siden av kjørebanen som mulig. De må ikke stå på stensatt overgang i ubrolagt gate, på broen, eller nærmere et gatehjørne enn 2 m. fra det punkt hvor for-tåkganten begynner å svinge.
- 13) Det er forbudt å ta hvileplass uten på de steder der er anvist av politiet. Politiet kan forby et kjøretøy å stå i gaten i lenger tid enn nødvendig til av- og påtigning, eller til av- og pålessning.
- 14) Når et kjøretøy er stanset på den ene side av gaten, er det forbudt å stanse med et annet likeoverfor, såfremt mellomrummet ikke gir tilstrekkelig plass til uhindret kjøring med to kjøretøier ved siden av hinannen.
- 15) Politiet kan i særlige tilfelle helt eller delvis forby kjøring i enkelte gater.

30 novbr.

§ 27. Regler om kjøring gjelder også annen trafikk som er henvist til gate, kjøring med motorkjøretøier dog undtatt.

Der gjelder videre følgende særskilte regler:

- 1) På vinterføre må der ikke rides raskere enn i skritt, medmindre hesten er forsynt med bjelle. Fler enn 2 må ikke ride ved siden av hinannen.
- 2) Der må ikke ride mer enn 2 sykkelryttere eller sparkes mer enn 2 sparkkjelker ved siden av hinannen. Sykler og sparkkjelker må leies ut og inn ad porter. Sykkelridning i parkanlegg er forbudt.
- 3) Syklen skal være forsynt med klokke og forsvarlig bremseapparat, og efter mørkets frembrudd med tendt lykt foran.
- 4) Der må ikke ride flere personer på en sykkel enn denne er bestemt til å bære. Føttene må ikke fjernes fra pedallene.
- 5) Dragkjerrér og kjelker må ikke skyves hvis de er således innrettet eller pålessét, at den som skyver ikke har fri utsikt foran sig.

§ 28. Enhver er pliktig til å rette sig efter de pålegg som politiet i de enkelte tilfelle gir for å regulere ferdslen i gatene.

Under særegne omstendigheter kan politiet gi almindelige bestemmelser for gatetrafikken uansett de foran i nærværende kapitel inneholdte regler.

4de kapitel.

Føring av hester og andre dyr og bestemmelser om hunder.

§ 29. Det er forbudt å la hester gå løse eller tjoret og la kreaturer gå uten bevoktning på offentlig gate.

På privat eiendom må hester og kuer ikke gå løse hvis der er fare for at de kan komme ut på offentlig gate.

§ 30. Når kjøer, får, gjeter eller svin drives i flokker eller enkeltvis, må dette skje under tilbørlig opsyn og kun gjennom de gater som politiet bestemmer.

Okser må ikke drives, men skal ledes enkeltvis av voksne menn og i forsvarlig grime eller tau.

Politiet kan gi tillatelse til at okser drives i flokker sammen med annet driftefe.

Det må nøie påses at kreaturer under ledningen eller drivningen ikke kommer utenfor kjørebanelen. Det er forbudt at føre kreaturer bundet til et med hest forspent kjøretøi.

§ 31. Når hunder er biske eller glubske, eller har tilbøielighet til å forulempe mennesker, hester eller kreaturer ved å gjø ad dem eller fare på dem, kan politiet bestemme, at eieren skal holde dem vekk fra offentlig sted eller forsyne dem med forsvarlig munn-

kurv og (eller) føre dem i bånd der. Det samme gjelder hunder 30 novbr. som politiet på grunn av deres størrelse eller rase finner kan være farlige eller volde skrekk.

Enhver er pliktig til å holde sin hund tilbake, når den i hans påsyn vil anfalle nogen.

§ 32. Det er forbudt:

- 1) å la tisper ferdes ute i løpetiden,
- 2) å la hunder løpe ute fra kl. 11 aften til kl. 6 morgen når de ikke ledsager nogen,
- 3) å la hunder gå løse i offentlige forsvarlig innhegnede parkanlegg og beplantninger i tiden 1 april til og med 30 september,
- 4) å la hunder gå løse uten å være forsynt med halsbånd hvorpå eierens adresse tydelig er anført.

Ingen må holde hunder som har for vane om natten å gjøre tute og derved forstyrre de omboendes ro.

Overtredes bestemmelsene i 1—4 kan politiet foranstalte hunden optatt. Hvis ikke eieren melder sig innen 3 dager etter at han er underrettet om optagelsen, eller bekjentgjørelse derom er innsatt i minst en av byens aviser, og betaler de med optagelse, underhold, bevoktning og bekjentgjørelse forbundne utgifter, kan hunden drepes eller selges.

5te kapitel.

Offentlige anlegg og innretninger m. v.

§ 33. Ingen uvedkommende må klatre op i lyktepeler, stolper for elektriske ledninger og lignende, kaste efter lamper eller tråder, eller iøvrig skade disse innretninger.

Det er forbudt uvedkommende å tende eller slukke de på offentlig gate anbragte lykter, eller befatte sig med offentlige brandsignalapparater uten i ildebrandstilfelle.

§ 34. I offentlig anlegg må ferdsel kun foregå i de dertil bestemte ganger og plasser, og kun de opstilte benker benyttes som sitteplasser.

Ingen må uberettiget sitte på, bestige eller stige over de mot offentlig gate eller om offentlige anlegg anbragte hegn eller gjerdar.

Det er heller ikke tillatt å klatre op i de offentlige gater stående trær.

Det er forbudt å flytte eller bortta eller på nogen måte å skade eller besudle de til offentlig nytte eller pryd bestemte innretninger eller gjenstander eller de deler av hus, gjerde m. v. som vender mot offentlig gate.

30 novbr.

Det er forbudt å plukke, ta eller skade frukter, blomster eller planter i parker og andre offentlige anlegg, og der å kaste papir eller annet, eller på nogen måte å besudle anlegget.

§ 35. På kirkegård må der ikke lekes og heller ikke foretas noget annet hvorved kirkegårdsfreden forstyrres.

Ingen må trenge sig derinn til de tider da inngangen holdes lukket.

Barn må ikke opholde sig der uten under behørig opsikt.

Hunder må ikke medtas hvis de ikke føres i bånd.

Forøvrig har publikum å rette sig efter de til enhver tid gjeldende bestemmelser angående kirkegårdens benyttelse.

6te kapitel.

Bekjentgjørelse, skilter m. v.

§ 36. Borgermesteren bestemmer på hvilke steder opslag og bekjentgjørelser fra øvrighet og andre offentlige myndigheter skal finne sted.

Andre bekjentgjørelser kan foregå ved opslag med politiets tillatelse, når den på hvis eiendom opslaget skjer, har gitt sitt samtykke, og forsåvidt forholdet ikke kommer i strid med bygningslovens § 72. Et eksemplar skal tilstilles politiet forut for opslaget.

Politiets tillatelse kreves ikke når en bekjentgjørelse kun angår den eiendom på hvilken den opslås, eller næring eller annen lovlig forretning som drives.

§ 37. Skilter eller gjenstander der også tjener som skilt, må ikke gis større fremspring utover gatelinjen enn 20 cm. og skal være forsvarlig fastgjort.

Skilter der er gitt et kunstnerisk utstyr, kan overensstemmende med bygningslovens § 72 tillates opsatt. Bygningskommisjonen fastsetter betingelsene for skiltene plaserings.

§ 38. Varer må ikke henges ut eller utstilles på offentlig gate uten i uthengsskap, der ikke må ha større fremspring ut fra husveggen enn 20 cm.

Politiet kan tilstede undtagelser for gjenstander der ikke er egnet til å utstilles i skap.

7de kapitel.

Benyttelse av torvene.

§ 39. Etterat politimesterens erklæring er innhentet, bestemmer formannskapet hvilke av byens offentlige plasser kan benyttes til torvhandel, hvilken handel kan drives på hvert enkelt sted, samt tidsrummet herfor. Under særlige omstændigheter kan det bestem-

mes, at torvhandelen helt forbyes eller torvtiden innskrenkes eller 30 novbr. utvides. Ingen må overtrede den således trufne ordning ved å drive handel med andre varer, på steder eller til andre tider enn fastsatt.

§ 40. Torvene kan uten avgift benyttes til salg av egne husdyr, frembringelse av egen husflid, av egen landbruksnæring eller av egne eiendommer, utbytte av egen jakt eller eget fiske, fisk som man selv har røkt, saltet eller lutet, ved, samt blomster, vilde planter og bær.

§ 41. Forsåvidt torvene gir mer rum enn til forannevnte bruk fornødent, kan plass på dem mot avgift som er bestemt i § 60, anvises vognmenn og personer som driver bevertning med mat eller drikke, som måtte ønske fast plass, samt andre som driver handel til hvis salg handelsbrev ikke kreves.

§ 42. De der innfinner sig på torvene, skal ordne sine utsalg på den måte som politiet bestemmer, og i det hele følge dets forskrifter.

Opkjøpere skal anvises plass tilstrekkelig adskilt fra produsentene.

De der ikke overholder de gitte forskrifter, kan bortvises.

Det er forbudt å legge hindringer iveien for den fri adgang til utsalgsplassene eller på nogen måte å forstyrre handelen.

§ 43. Ingen selger må med sine varer ta ophold på torvet tidligere enn 1 time før den til handelen bestemte tid.

Innen $\frac{1}{2}$ time efter torvtidens utløp skal alle varer, såvel som de ved transport og forhandling benyttede redskaper, være fjernet.

Formannskapet kan bestemme at de torvsøkendes hester enten overalt eller på en enkelt utsalgsplass skal fjernes fra torvet i utsalgstiden.

8de kapitel.

Offentlige forestillinger.

§ 44. Uten politiets tillatelse er det forbudt å gi konserter og denslags dramatiske forestillinger som er omhandlet i lov av 22 mai 1875 § 1.

Tillatelsen gis alltid til en bestemt person og kan når som helst tilbakekalles.

§ 45. Forestillinger og andre offentlige prestasjoner må kun gis på steder som på forhånd er godkjent av politiet. Dette bestemmer også hvor mange personer der skal gis adgang til lokalet.

Politiet kan forlange at der skaffes attest fra stadsingeniøren om lokalet. Før attesten erlegges en avgift til bykassen av kr. 10,00.

30 novbr.

§ 46. Brandchefen og politimesteren bestemmer hvor mange brand- og politifunksjonærer der skal være tilstede, og disses plass i lokalet.

For det tilsyn disse fører, erlegges til bykassen en godtgjørelse, der bestemmes av borgermester og formannskap.

§ 47. Det er forbudt å gi offentlige forestillinger eller prestasjoner av nogen som helst art fra kl. 12 aften til kl. 9 morgen.

Forøvnig kommer den til enhver tid gjeldende helligdagslovgivning til anvendelse.

§ 48. Lydelige meningsytringer under eller ved slutningen av offentlige forestillinger må ikke fortsette efterat der 3 ganger er gitt signal til deres ophør.

Personer der ikke retter sig efter dette, kan utvises.

Politiet kan avbryte en forestilling, når publikums optreden gjør en fortsettelse utilrådelig.

§ 49. De der gir forestillinger av den art som er nevnt i lov av 22 mai 1875, skal betale avgift til bykassen efter følgende regler:

- 1) Av konserter erlegges en avgift av inntil 50 pct. av bruttoinntekten.
- 2) a. Av sirkus-, bryte- og bokseopvisninger og de i lov av 22 mai 1875 § 4 nevnte forestillinger og forevisninger erlegges en avgift av 10 pct. av bruttoinntekten.
- b. Av dramatiske forestillinger (såsom skuespill, operaer, operetter, ballerter o.s.v.) erlegges en avgift av inntil 5 pct. av bruttoinntekten.
- 3) Politimesteren avgjør avgiftens størrelse, og i tvisttilfelle om avgift skal erlegges. Han kan ved ganske små forestillinger, og når inntekten skal gå til veldedig oiemed, helt frita for avgift.

Borgermester og formannskap kan eftergi, nedsette eller frita for avgift.

- 4) Senest dagen efter forestillingens eller konsertens avholdelse skal avgift innbetales på politikammeret, der ved utgangen av hvert kvartal sender den til kassen.

Politimesteren kan på forhånd fordre betryggende sikkerhet for at avgiften vil bli betalt.

- 5) Politiet sørger for den fornødne kontroll for å sikre sig nøiaktige opgaver over bruttoinntekten. Mulige utgifter hermed utres av bykassen.
- 6) I de tilfelle hvor avgift efter denne paragraf betales, bortfaller den i disse vedtekters § 46 omhandlede godtgjørelse til bykassen for politi- og brandtilsyn.

9de kapitel.

Renhold.

§ 50. Enhver eier, av grunn eller bygning mot offentlig gate eller plass, er pliktig til å besørge gatefeining utenfor sin eiendom — i gatene til midten av kjørebanen, og på offentlige plasser inn- til 61½ m. fra sin grunn.

Formannskapet kan helt eller delvis fritta herfor.

Til gatefeining hører også å gjøre rent fortåg og rennestener med kloakksluk og rister, samt å ta bort det gress som vokser der.

§ 51. Feiningen skal foregå hver onsdag og lørdag innen kl. 8 em. eller når disse er helligdager, den nærmest foregående virkedag, samt ellers når politiet på grunn av særegne omstendigheter finner det påkrevet.

Det sammenfeiede skal bringes bort såsnart feiningen er tilendebragt.

I tørt vær uten frost oversprøites fortåg og gate så tilstrekkelig med vann, at feiningen ikke forårsaker at støv hvirvler op.

Kloakkslukene må ikke ved feiningen tilføres støv, grus eller andre faste gjenstander. Disse og ristene skal alltid holdes åpne, så vannet fra rennestenen får fritt avløp.

§ 52. Når hus- og grunneiere har anbragt deksler over rennestener, skal de sørge for at disse er vel vedlikeholdt, og påse at de alltid slutter nøie og ligger fast.

De skal foreløbig fjernes hvis de er til hinder for vannets frie løp.

§ 53. Når der er falt sne, skal hus- og grunneiere ryddiggjøre fortåg og rennesten for sne. Under vedholdende sneveir skal dette skje minst en gang daglig før kl. 10 fm.

Det gjenværende sne- eller svullag skal alltid holdes tynt og jevnt, og uten sørpe på. På brolagt fortåg skal det fjernes ved inntredende tøyvær.

Eier av hjørnehus eller hjørnetomt skal ved snefall skuffe vei fra fortåg og ut i kjørebanen i begge fortågs retninger.

§ 54. Den sne og is som finnes på siden av gaten efter skufning eller sneplogkjøring, skal av vedkommende hus- eller grunneier fjernes når politiet forlanger det.

Det er forbudt å legge dette i kjørebanen.

Fra privat grunn er det forbudt å legge sne eller is på offentlig gate.

Sne og is må ikke bringes til andre steder enn de som anvises til det.

§ 55. På offentlig gate er det forbudt å anbringe bedervede varer, avfall, fruktskall, papir eller annen urenslighet.

Grus, fyll og søppel må kun legges på de dertil anviste steder.

Det er forbudt å spytte på fortåg.

30 novbr. Væsker som utbrer stank, må ikke ledes ut i åpen rennesten. Det er forbudt å lede eller skylle vann over offentlig vei uten gjennom avløpsrenner, som må føre helt ut i rennestenen.

§ 56. Vask og skylning av klær, kjøretøier eller annet er forbudt ved offentlig vannpost.

§ 57. Ved utbedring av fortåg er det forbudt å anvende skarpe stener, slag, aske eller annet avfall, uten at dette forsvarlig dekkes med singel, grus, brosten eller heller.

§ 58. Til kjøring av al slags gjødsel, gateslam, avfall fra hus og andre urenlige stoffer skal benyttes kasser med tettsluttende lokk. Kassene skal være tette og rene, og må ikke fylles så meget at noget spilles under transporten.

Det er forbudt å ta ut og kjøre gjødsel uten til de tider av døgnet som helserådet bestemmer — samt å bringe gjødsel ut på offentlig gate for der å tømmes i vogner, uten hvor forholdene gjør det absolutt påkrevet.

Gjødselkassene skal kjøres den korteste vei til sitt bestemmelsessted, og det er forbudt å stanse selv for kortere tid underveis.

Foranstående bestemmelser kommer til anvendelse på andre stinkende stoffer som av helserådet stilles i samme klasse.

Tørr heste- og kogjødsel kan i månedene september—april kjøres i åpne kasser til hvilken som helst tid i døgnet.

§ 59. Vogner som blir brukt til kjøring av jord, kull, kalk, kalkgrus og lignende, skal være så tette at intet spilles under transporten. Ved kjørsel av ulesket kalk skal vognen være forsvarlig dekket og må kun kjøres i skritt.

10de kapitel.

Avgifter til bykassen.

§ 60. Der erlegges følgende særlige avgifter til bykassen:

- a. De som søker erhverv ved utlån på kr. 80,00 eller derunder mot håndfast pant eller ved kjøp av rørlig gods med gjenløsningsrett, forsåvidt kjøpesummen ikke overstiger kr. 80,00, betaler 250 kroner årlig.
- b. De som holder offentlig dans, sangerhus, karusell, skytebane, ringkastning eller lignende, betaler fra 2—200 kroner pr. aften efter politimesterens nærmere bestemmelse. For maskerade eller kostymeball dog minst kr. 100,00.
- c. De som til utøvelse av deres bedrift får anvist plass på byens torver, offentlige plasser og gater, betaler:

1. Vognmenn på Bragernes og Strømsø torv kr. 20,00, drosjeautomobiler kr. 50,00 årlig.

På andre holdeplasser betales det halve.

30 novbr.

2. For hver omnibus fra kr. 50—100 årlig.
3. Slaktere og andre kjøtthandlere fra kr. 50—500 årlig.
4. Smør- og ostehandlere, samt andre fetevarehandlere fra kr. 5—20 pr. måned.
5. Andre handlende, såsom grønhandlere, potethandlere, kurvkoner o.s.v. fra kr. 10—100 årlig.
6. Håndverkere til salg av sine produkter fra kr. 20—100 årlig.
7. Fiskehandlere som benytter plass til forhandling av fisk ved brygge, gate eller torv fra kr. 20—50 årlig.
8. Markedshandlere for hver kvadratmeter anvist plass kr. 10.

§ 61. De oppførte avgifter som ikke er ansatt til bestemte beløp, fastsettes innen de angitte grenser av politimesteren, der for de faste plasser hvert år sender innberetning til formannskapet. Dette har anledning til å forhøje, nedsette eller eftergi de av politimesteren fastsatte avgifter.

Bybud, arbeidsvognmenn og sundmenn betaler ingen avgift.

§ 62. Den bevilling som de i § 60 nevnte næringsdrivende må erhverve av politiet, gis ikke for lenger tid enn 1 år ad gangen. Den må ikke overdras til andre enten mot eller uten vederlag, og kan når som helst tilbakekalles, når politiet eller formannskapet finner grunn til det. Allerede innbetalt avgift betales ikke tilbake.

§ 63. Den årlige avgift betales forskuddsvis i to terminer; den ene halvdel når bevillingen meddeles, og den annen innen utgangen av den påfølgende juli eller desember måned. Hvis avgiften ikke betales i rett tid, bortfaller bevillingen. Får nogen bevilling i årets løp, beregnes avgiften for hele året hvis den meddeles innen 1 juli, ellers kun for $\frac{1}{2}$ år.

Andre enn årlige avgifter erlegges forskuddsvis.

Avgiftene betales på politikammeret og sendes ved utgangen av hvert halvår til kemneren, idet borgermesteren samtidig underrettes.

11te kapitel.

Slutningsbestemmelser.

§ 64. Uten politiets tillatelse er det forbudt på offentlig gate å søke erhverv ved å by publikum sin tjeneste.

Den som får tillatelse, kan pålegges å bære et skilt eller annet merke til tegn på at han er godtatt av politiet. Det er forbudt andre å bære sådant merke.

Politiet kan utferdige nærmere bestemmelser som er nødvendige til ordningen av den her omhandlede bedrift.

Takster fastsettes av formannskapet efter politimesterens forslag.

30 novbr.

Overtredelser av de i medhold av denne paragraf gitte bestemmelser og regler anses som overtredelse av disse vedtekter.

§ 65. Undlater nogen å utføre hvad der efter disse vedtekter påligger eller pålegges ham, kan politiet foranstalte dette utført eller ordne det som er nødvendig for å hindre at forsømmelsen volder skade eller ulempe.

Likewise kan politiet treffe foranstaltninger til å hindre eller stanse ennå ikke fullførte handlinger som er forbudt, eller til å rydde av veien ulemper som kommer av brudd på denne vedtekt.

Omkostningene hermed er den skyldige pliktig til å betale.

§ 66. Forseelse mot disse vedtekter eller mot de i henhold til vedtektene gitte påbud, bestemmelser og regler straffes efter straffelovens § 339, 2, hvis de ikke rammes av strengere straffebud.

§ 67. Disse vedtekter trer i kraft 3 — tre — måneder efterat de er innrykket i Norsk Lovtidende.

30 novbr.

Kongelig resolusjon

av 30 november.

I henhold til § 11, jfr. § 4, i lov om sundhetskommisjoner m. v. av 16 mai 1860 meddeles approbasjon på den av herredsstyret for Østre Gausdal herred i Opland fylke under 13 oktober 1923 fattede beslutning om et tillegg til de for herredet ved kongelig resolusjon av 25 august 1879, jfr. kongelig resolusjon av 7 juli 1913, approberte helseforskrifter.

Tillegget er sålydende:

Til bruk for mennesker må der ikke falbys, selges eller på annen måte overdrages bedervede eller sundhetsskadelige næringsmidler eller nydelsesmidler og heller ikke bruksgjenstander, som kan være skadelige for sundheten derved, at de inneholder giftige bestanddeler.

Det er forbudt å selge nærings- eller nydelsesmidler, som er tilsatt noget stoff, som av helserådet anses skadelig for sundheten, eller som er skikket til å skjule, at vedkommende vare er bedervet.

Inntil de pågjeldende mangler er rettet kan helserådet forby, at der blir solgt nærings- og nydelsesmidler, som kommer fra eller fortæres på steder, hvor der ikke blir iaktatt den tilbørlige renlighet ved varens tilvirkning, behandling, opbevaring eller forsendelse.

Helserådet er i øiemed som nevnt i denne paragraf berettiget til å forordre utlevert de fornødne prøver, som eieren dog kan kreve betalt efter almindelig pris, hvis det ikke viser sig nødvendig å skride inn overfor vedkommende vare.

Helserådet kan imidlertid forby salg og annen overdragelse 30 novbr. av nærings- og nytelsesmidler, som er kommet fra eller selges fra steder, hvor der forekommer tilfelle, derunder innbefattet noen bacillebærere, av farlig smittsom sykdom, som kan utbredes med varene.

Hvor det er nødvendig, kan helserådets ordfører skride inn på helserådets vegne, men han må snarest mulig forelegge saken for helserådet. Dette kan beslutte, at varer som finnes skadelige, skal tilintetgjøres eller på annen måte uskadeliggjøres på vedkommende selgers bekostning.

Kongelig resolusjon

30 novbr.

av 30 november.

Den myndighet som i henhold til §§ 16, 17, 19, 20, 23, 24, 29, 30, 36 og 37 i lov om metrisk mål og vekt av 14 juli 1922 er meddelt Kongen, henlegges fremtidig til Departementet for Handel, Sjøfart, Industri og Fiskeri.

Kongelig resolusjon

30 novbr

av 30 november.

I medhold av lov om bruk av motorvogn av 21 juni 1912 § 2, annet ledd, fastsettes følgende for kjøring med motorkjøretøier på nedennevnte 2 hovedveistrekninger i Hoff herred, Vestfold fylke, som gjeldende inntil videre:

«Ved kjøring med motorvogn eller motoreykel på veistrekningene fra Gurriks hus til krysset med sidearmen til Hoff stasjon ved Solheim og fra Kårby gård til krysset med gårdsveien til Søndre Lørdal må hastigheten ikke overstige 20 kilometer i timen.»

Utgiver: Byråchef Young.